

กัณฑ์แห่งความเฉยเมย

แปล : พิธพร จงนิมิตรสถาพร

เรียบเรียง: สุวัฒน์ หลีเหม

จาก “The Trap of Indifference” บทที่หนึ่งของหนังสือ “Endangered” ของ Johann Christoph Arnold

แปล: พิธพร จงนิมิตรสถาพร

เรียบเรียง: สุวัฒน์ หลีเหม

2000 BY THE PLOUGH PUBLISHING HOUSE OF THE BRUDERHOF FOUNDATION
FARMINGTON, PA 15437 USA.

ROBERTSRIDGE, EAST SUSSEX TN32 5DR UK ALL RIGHTS RESERVED

“สิ่งที่เลวร้ายที่สุดในโลกไม่ใช่ความเกลียดหรือความโกรธหรือ หากแต่เป็นความเฉยเมยต่างหาก” เอลิย์ วิเซล (Elie Wiesel)

ตอนที่นึกกับชุมชนตัดสินใจที่จะเริ่มต้นชีวิตครอบครัวกันนั้น ทั้งคู่มีงานประจำอยู่ แต่เมื่อรวมรายรับกันทั้งสองคนแล้วก็สรุปได้ว่า “คงจะไปไม่ได้ไม่ไกล” เรื่องการเก็บออมนะหรือ? ไม่ต้องถามถึงเลย เพราะหลังจากจ่ายค่าอะไรต่อมิอะไรหมดแล้วก็ไม่เคยมีเงินเหลือพอที่จะซื้อของอย่างอื่นเพิ่มได้เลยยิ่งไปกว่านั้น งานของนิกก็ไม่มีค่าประกันสุขภาพให้แถมชุมชนก็ลาคลอดไม่ได้เสียด้วย แต่ถึงอย่างไรทั้งคู่ก็ตัดสินใจที่จะมีลูก...แล้วพวกเขาก็ทำเช่นนั้น

จึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่ทั้งคู่ต้องเผชิญกับความยากลำบากเล็กน้อยในที่ทำงาน นั่นคือนิกพบว่าตัวเองเป็นเพียง “ผู้ชายทั่ว ๆ ไปที่รักครอบครัวและทำงานหนัก” แต่ได้รับการปฏิบัติ “เหมือนโดนโกงค่าสวัสดิการต่าง ๆ” ส่วนชุมชน เธอถูกถามว่า “คุณช่วยทำอะไรแบบวางแผนล่วงหน้าซักหน่อยจะได้ไหม” ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครที่ดูเหมือนจะโหดร้ายกับทั้งคู่ แต่ก็ไม่มีใครที่รู้สึกยินดีกับพวกเขาด้วยเช่นกัน และเมื่อเวลาผ่านไป เจ้าความเมินเฉยมีนตึงนี้เองก็เข้ามาทำให้เกิดความเจ็บปวดยิ่งกว่าที่จะมีใครมาว่ากล่าวอะไรเสียอีก

หลังคลอด ทั้งสองคนดิใจและเห่อที่ได้เป็นคุณแม่คนใหม่ แต่ก็เพียงแค่ว่างประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้นเอง ก็มันไม่มีเวลา ค่าทำคลอดก็แพงมาก แอมชุมชนยังต้องกลับเข้าทำงานเลยอีกด้วย แล้วการหาที่เลี้ยงเด็กที่พอจะรู้ราคาไปหาก็ยากมากทีเดียว นิกใช้เวลาอยู่ประมาณ 2 อาทิตย์ ก็ไปเจอบ้านเลี้ยง

เด็กตั้งแต่แรกเกิดหลังหนึ่ง แต่พอไปดูเข้าจริง ๆ ก็เห็นมีคุณป้า 2 คนที่คอยเลี้ยงดูเด็ก ๆ 18 คน ที่มีทั้งเด็กหัดคลานจนถึงเด็กทารก ที่นั่นดูเหมือนจะสกปรกกว่าที่อื่น ชูชานเกลียดบ้านหลังนี้พอพอกันกับนึกแต่ว่ามันไม่มีทางเลือก จะลาออกจากงานดีหรือว่าจะฝากเงินไว้ที่นี่ดี แล้วพวกเขาก็เลือกอย่างหลัง

กรณีหนีเสือปะจระเข้ของชูชานกับนิกไม่ใช่เรื่องแปลก จริง ๆ แล้วก็มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ทั่วไป หลากหลายและนับไม่ถ้วน แต่ก็ไม่ได้มีความสิ้นหวังและน่าอดสูใจน้อยไปกว่ากันซักเท่าไร เมื่อคนหนุ่มสาวที่ปรารถนาจะเริ่มต้น ชีวิตครอบครัวต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคเช่นนี้ในประเทศหนึ่งที่น่ารังเกียจที่สุดในโลก และก็เป็นที่หนึ่งในทศวรรษที่มีความอุดมสมบูรณ์ที่สุดซึ่งอยู่ในความทรงจำด้วยแล้วละก็แสดงว่าต้องมีอะไรบางอย่างที่ผิดปกติแน่ ๆ และผมก็ไม่ได้หมายถึงการขาดการวางแผนเสียด้วย

ถ้ามองในแง่ดี แน่แน่นอน เงินนี้ดีกว่าเด็กคนอื่น ๆ อีกหลายคน เธอเกิดมาในสภาพที่มีแม่ซึ่งต้องการเธอ มีพ่อและมีบ้านอยู่ แต่ว่าโลกแบบนี้ไหนกันเล่าที่รอคอยอยู่เมื่อเธอเติบโตขึ้นมา?

ทุก ๆ วันในอเมริกาจะมีเด็ก 22 คนถูกฆาตกรรมหรือถูกฆ่า แต่ละคืนจะมีเด็กประมาณหนึ่งแสนคนต้องพักผ่อนหลับนอนในสวนสาธารณะ ใต้สะพาน หรือตามเพิงต่าง ๆ แต่ละวันจะมีเด็ก 2,800 คนเห็นพ่อแม่แยกทางกัน ขณะที่อีก 1.5 ล้านคนจะพบพ่อได้ก็ต่อเมื่อเข้าไปเยี่ยมที่คุกเท่านั้น

ส่วนสถิติจากทั้งโลกนั้นยิ่งแล้วใหญ่ แทบจะนึกไม่ถึงกันเลยทีเดียว เด็กเกือบสี่หมื่นคนต้องอดตายในแต่ละวัน ขณะที่อีกหลายล้านคนถูกบังคับให้ใช้แรงงานอย่างทารุณโหดร้าย รวมถึงต้องทำงานในช่องโสเภณีในตลาดค้าบริการทางเพศของนักท่องเที่ยวในเอเชีย ปัญหาความขัดแย้งจากอเมริกากลางไปจนถึงแอฟริกาทำให้มีเด็กประมาณสองแสนห้าหมื่นคนต้องเป็นทหารประจำการ และบางคนในนั้นอายุยังไม่ถึงห้าขวบด้วยซ้ำไป

สำหรับเงินนี้ก็เช่นเดียวกับเด็กคนอื่น ๆ นับไม่ถ้วน ที่ดูเหมือนว่าโลกจะไม่ยินดีที่จะต้อนรับพวกเขาสักเท่าไรนัก ตั้งแต่สนามเด็กเล่นไปจนถึงห้องนอน ไม่ช้าก็เร็วที่พวกเขาจะต้องเผชิญกับเรื่องราว ต่าง ๆ ที่ฟังดูคล้ายกับคดีของตำรวจ เช่น เด็กถูกละทิ้ง เด็กถูกทำร้าย ปัญหาการทำทารุณกรรมทางเพศและการทำร้ายตัวเอง การเริ่มต้นใช้ยาเสพติดแล้วก็นำไปสู่การใช้อาวุธปืน ฯลฯ แล้วพ่อแม่มีวาทะอะไรอยู่ล่ะ?

เป็นคำถามที่น่าคิด ส่วนใหญ่เราก็ยุ่ง ๆ อยู่กับลูกของเราเองจนลืมห่วงปัญหาของคนอื่นไป ปลอ่ยปัญหาในโมแซมบิก เซาท์เปาโล กัลกัตตาหรือในบราซิลทิ้งไป ด้วยเหตุที่เรามีเวลาหลายชั่วโมงในแต่ละวัน เราจึงต้องใช้มันในการดูแลชีวิตของเรา แล้วเมื่อถึงเวลาที่ต้องเลือก เรารู้ว่าเราจะเลือกอะไรก่อน และนั่นก็คือเรื่องที่ผมต้องการจะเล่าให้ฟังจากเรื่องราวของชูชานกับนิก ถึงแม้ว่าจะยังไม่สามารถ

หยั่งถึงความต้องการอย่างที่สุดในขณะที่นั้นและแม้ว่าเราจะให้เหตุผลที่ดีที่สุดแล้วก็ตาม แต่เราก็พยายามที่จะรับมือกับสิ่งเหล่านี้โดยกันส่วนอื่นที่เหลือออกไป ในที่สุดเราก็จบลงด้วยกับดักแห่งความเฉยเมย

ว่ากันตามสถิติแล้ว เป็นเรื่องที่น่ากลัวและน่าตกใจอยู่ไม่น้อย ถึงแม้ว่าเราไม่อยากจะยอมรับก็ตาม แต่เราก็จะโดนกลืนไปที่ละเล็กละน้อยจนในที่สุดก็จะรู้สึกชินไปเอง ตัวอย่างเช่น การไม่มีแม่แต่เสียงประท้วงคัดค้านจากมหาชนเลย เมื่อผู้สื่อข่าวสัมภาษณ์ นางแมเดลิน อัลไบรท์ รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐฯ (ในรายการ 60 Minutes 1998) ว่าเธอคิดเห็นอย่างไรกับการคว่ำบาตรประเทศอิรัก และนั่นเป็นสิ่งที่ “คุ้มค่า” หรือไม่เมื่อผลที่ตามมาก็คือเด็ก 750,000 คนเสียชีวิตในตลอดระยะเวลา 8 ปี แห่งการคว่ำบาตรนั้น เธอกล่าวว่า “มันเป็นคำถามที่ยากแก่การเลือกที่จะตอบ แต่เราก็คิดว่า เราคิดว่าสิ่งตอบแทนนั้นมันคุ้มค่า” นางอัลไบรท์เองเคยเป็นอดีตผู้อพยพและปัจจุบันเธอก็เป็นคุณแม่ด้วย ผมแทบจะไม่อยากเชื่อว่าเธอจะใจดำได้อย่างคำพูดของเธอ แต่ถ้าหากว่านั่นเป็นเพียงนโยบายของรัฐบาลและไม่ได้หมายถึงความคิดเห็นของปวงชนแล้วละก็ ผมว่าการคว่ำบาตรที่อยู่ในกัังขานั้นก็น่าที่จะถูกยกเลิกมาตั้งนานแล้ว หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็ได้ว่า ผมไม่เคยแน่ใจว่าคำพูดของเธอจะอธิบายข้อกังขาในความเป็นกลอุบายทางการเมืองของเจ้าแผนการนั้นได้

ช่วงเป็นเรื่องที่น่าขำที่ในขณะที่ทางกรุงวอชิงตันยังยืนยันแผนการที่จะทำให้อิรักอดตายต่อไป พวกเขาก็ได้ประกาศต้อนรับสหัฐวรรษใหม่นี้โดยประกาศให้ปี 2000 เป็นปีเด็กสากลผมเขียนจดหมายไปถามเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นนักหนังสือพิมพ์ชาวแอฟริกัน-อเมริกัน มูเมีย อาบู-จามอล (Mumia Abu-Jamal) ว่าเขาคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้

ผมว่าไม่เห็นจะอันตรายตรงไหนในการประกาศปีเด็กสากล อาจจะนำชื่นชมเสียอีก แต่ว่าปกติในการประกาศแบบนี้ ไม่ว่าจะอย่างไร ก็จะมีผลกระทบบ้างเล็กน้อยกับชีวิตลำเค็ญของเด็กเป็นล้านล้านคนที่เกิดมาแย่งกันหายใจบนโลกใบนี้

นักการทูตและนักการเมืองตอบเพื่อผลประโยชน์ และพวกเขาก็เป็นเครื่องมือสำหรับการกระทำเช่นนั้น ครั้งสุดท้ายที่ผมลองตรวจสอบดูพบว่าเด็ก ๆ ไม่มีคณะกรรมการทางการเมืองแล้วก็ไม่ต้องการเงินทุนด้วย พวกเขาถูกกอดจวบตอนนักการเมืองหาเสียง แต่หลังจากธุรกิจทางการเมืองที่แท้จริงได้ผ่านพ้นไป พวกเขาก็ถูกลืมอย่างสิ้นเชิง

ถ้ามีชีวิตรอดต่อไปได้ พวกเขาก็จะได้รับมรดกเป็นโลกที่พ่อและปู่ได้ทำลายไว้ ที่ทะเลเป็นพิษจนปลาพวต้องหลบหนีหาย และป่าฝนในความทรงจำที่ไม่อาจกลับคืนมาของชาวอินเดีย ที่ที่ความโกลาของมนุษย์ได้ทำได้ทำให้พันธุกรรมศาสตร์เข้าไปสู่โรงงานโลกเสื่อมโทรมที่น้ำจืดขาดแคลนยิ่งขึ้น ที่ที่ต้องซื้อหาอากาศบริสุทธิ์

เรามีชีวิตอยู่ในโลกซึ่งเกลียดกลัวลูกหลานของตัวเอง ก็จะทำให้อธิบายอย่างไรได้เมื่อดูจากมรดกเป็นพิษที่จะสืบทอดต่อไป? คนรุ่นนี้เกิดขึ้นมาในยุคที่มีการเคลื่อนไหวเรียกร้องเสรีภาพมากมาย แต่กลับเป็นยุคที่น่าหดหู่ที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติเพราะว่าได้ทำให้ลูกหลานต้องจมอยู่ในความลำบากยาวนานกว่าที่เคย มันได้ให้กำเนิดแหล่งทรัพยากรจากชนบทที่ไม่แข็งแรงและโรงเรียนจากท้องถิ่นต่าง ๆ และความช่วยเหลือและการขู่งส่งเสริมจากการศึกษาที่ไม่สอดคล้องกัน ซึ่งใจความสำคัญของมันก็คือการเชื่อฟัง

ความรู้ก็เป็นสิ่งที่ต้องซื้อหาซึ่งหลายคนไม่มีเงินพอ สำหรับเด็กที่ยากจนหลายล้านคนในประเทศที่ร่ำรวยกว่าจักรวรรดิโรมัน โรงเรียนคือสิ่งซึ่งน่าเบื่อหน่ายและทรุดโทรม เหมือนโรงฆ่าสัตว์อันโหดร้ายต่อจิตใจของพวกเขา

เด็ก ๆ ของเรากระหายหาความรัก พวกเขาไม่มีวิดีโอเกมส์ มีคอมพิวเตอร์ราคาแพง บางคนถึงขนาดมีรถยนต์เป็นของตัวเองซึ่งได้รับจากพ่อแม่ที่ทำงานกันทั้งสองคน พวกเขาไม่ชอบเล่นแบบใหม่ล่าสุดแต่ว่าไม่มีความรัก

เมื่อไม่ได้รับความรักแล้ว เด็ก ๆ จะสามารถรักได้อย่างไร? เมื่อไม่ได้รับความรักแล้ว เด็ก ๆ จะทำอะไรได้นอกจากเกลียดชัง?

ในปฏิทิน ตามหน้าหนังสือพิมพ์ แล้วก็จากริมฝีปากแห่งการมุสาของนักการเมืองเจ้าเล่ห์ จะทำให้ปีเด็กสากลได้รับการประกาศด้วยเสียงอันดังและอย่างเต็มภาคภูมิ แต่เมื่อปฏิทินถูกดึงทิ้งไปกระดาษหนังสือพิมพ์กลายเป็นขยะ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะถูกลืมเลือนไป นักการเมืองก็จะแสวงหาเป็นทุกข์โศกไปกับคุณด้วยเสมือนหนึ่งว่าพวกเขา “เข้าใจความเจ็บปวดของคุณ” และเด็ก ๆ ของเราก็จะยังคงไม่ได้รับการใส่ใจอยู่ดี พวกเขาจะเป็นเหมือนกับของที่สามารโยนทิ้งไปได้จากเรือและกำลังจมลงในทะเลแห่งการไร้รักและหลังจากปี 2000 พวกเขาที่ยังจะจมลงต่อไปเรื่อย ๆ

ความจริงจะไปโทษรัฐบาลซะทั้งหมดก็คงจะไม่ได้ เราเองก็มีส่วนผิดด้วยเหมือนกัน อย่างน้อยก็สักเศษเสี้ยวหนึ่งล่ะ เราผู้มีอภิสิทธิ์ มีวิถีชีวิตเหมือนชนชั้นกลาง บางทีก็ยั้งเฉยต่อนโยบายที่ส่งผลต่ออนาคตของชนทั้งชาติ เราทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเมื่อเด็กของชนชาติอื่นและชนชั้นอื่นต้องอดอยาก ตกเป็นทาสหรือติดอยู่ในคุก ตราบใดที่เรายังคงทำเป็นไม่สนใจตราบนั้นเราก็จะยังพูดไม่ได้ว่าเราไม่ผิดเพื่อจะแสดงว่ามีความเมตตาและเอื้ออาทร หลายคนจึงไม่เฉยเมยต่อสถานการณ์ความขาดแคลนของบรรดาเด็ก ๆ สิ่งนี้เกิดขึ้นกับผมเหมือนกัน อย่างน้อยก็ในปี 1998 เดือนพฤษภาคม ตอนที่คริสตจักรส่งผมไปยังกรุงแบกแดด ตอนนั้นผมได้เห็นความทุกข์ยากลำบากมากมายชนิดที่ผมเองก็คาดไม่ถึงเลยที่เดียว

มีกลุ่มชาวยุโรปหรืออเมริกันที่ทำการต่อต้านการคว่ำบาตรของสหประชาชาติที่มีต่ออิรัก เราเดินทางไปหลายแห่งทั้งหลุมหลบระเบิด โรงพยาบาล เนอสเซอร์รี่ โรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละที่นั่น เราต้องเผชิญหน้ากับหลายสิ่งหลายอย่างที่เราเองก็ไม่ปรารถนาที่จะพบเจอ มีเด็กหลายร้อยคนตายเพราะขาดอาหารต่อหน้าต่อตาของเรา แล้วบรรดาคุณแม่ทั้งหลายก็ถามเราทั้งน้ำตาว่าทำไม “เรา” ถึงทำกับเขาอย่างนั้น ได้ลงคอแม้ว่าเราอยากจะอธิบายว่าเราอยู่ที่นั่นก็เพราะต้องการจะต่อต้านนโยบายนี้ของประเทศเราเองแต่ก็พบว่าตัวเองกำลังอยู่ในสภาพที่น้ำตานองหน้า ผมพูดอะไรไม่ออกได้แต่นิ่งเงียบและรับฟัง หลังจากนั้นผมและภรรยา (และคนอื่น ๆ จากคริสตจักร) ก็ได้กลับไปกรุงแบกแดดอีกครั้งที่สอง เพื่อนำเอาอาหาร ยาและสิ่งจำเป็นอื่นไปมอบให้กับพวกเขา อีกทั้งไปช่วยงานในโรงพยาบาลที่ติดผู้ป่วยอยู่ในสภาพที่ไม่ได้ทำความสะอาดมาเป็นปี ๆ แล้ว

ถึงแม้จะเป็นเหมือนน้ำหยดเดียวในถังในแง่ของการมีประสิทธิภาพของมัน แต่การเดินทางครั้งนี้ก็เป็นประสบการณ์ครั้งสำคัญของผม และก็มีความจริงบางอย่างที่เรามักจะนึกไม่ถึงด้วยว่ามีเด็ก ๆ ที่ประสบกับความยากลำบากอย่างมากเนื่องจากความบาปของโลก แล้วนั่นก็เป็นเรื่องจริงในประเทศที่พัฒนาแล้วพอ ๆ กับที่เกิดขึ้นในประเทศที่พื้นตัวหลังจากโดนสงครามขยี้

ธอโรว์ (Thoreau) ได้เขียนไว้ในบันทึกของเขาว่า “จะมีรุ่งอรุณเมื่อเราตื่นขึ้นมารับรู้เท่านั้น” เฉกเช่นปริศนาอื่น ๆ ของชีวิต คือเมื่อเราลุกขึ้นไปเปิดม่านออก คำตอบที่ยากแก่การอธิบายก็จะทอแสงสาดส่องเข้ามา แล้วเราจะเข้าใจลำดับความสำคัญที่ดึงเราให้ขึ้นอยู่เหนือความสะกดสบาย ไปสู่ปัญหาซึ่งเราสามารถทำอะไรบางอย่างกับมันได้ และเราจะรู้ว่ามีเด็กมากมายรอความช่วยเหลือจากเราอยู่

นั่นหมายถึงว่าเราไม่ต้องพูดอะไรเกี่ยวกับปีเด็กสากลแล้วมาตุกันว่าวันนี้มีเด็กที่ไหนในโลกต้องการให้เราช่วยเหลือบ้าง ไม่ต้องไปคิดประเทศที่มีเด็กตกอยู่ในอันตราย แต่เอาตัวเราเข้าไปเกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ เหล่านั้นและให้พวกเขามีความสำคัญต่อเราจริง ๆ

ในปี 1991 เราใช้เงินเป็นล้าน ๆ เพื่อช่วยเหลือชาวคูเวตจากอิรัก แต่เด็ก ๆ ของเราที่ถูกละทิ้งจำนวนสองล้านคน (สามเท่าของชาวคูเวตนั้น) พยายามที่จะฆ่าตัวตาย แปดปีต่อมาคือในปี 1999 เราพยายามช่วยชาวโคโซโวจากชาวเซอร์บและในเวลาเดียวกันนั่นเอง เด็ก ๆ ชาวอเมริกันและยุโรปหลายพันคนต้องตายด้วยน้ำมือของพ่อแม่หรือคนเลี้ยงใจร้าย

ถ้าหากเด็ก ๆ มีความสำคัญกับเราจริง เราจะต้องรู้ว่าเขากำลังตกเป็นเหยื่อ และเราต้องต่อสู้เพื่อเด็กเหล่านั้น เราต้องพลิกกลับภาพงบประมาณของเราลง ให้งบประมาณสำหรับเด็ก ๆ อยู่ข้างบนแล้วป็นกับระเบิดอยู่ข้างล่างโรงเรียน (ไม่ใช่คุก) จะแบ่งบานทั่วประเทศ นักการเมืองจะชนะได้ก็โดยความคิดสร้างสรรค์ในแผนการศึกษา ไม่ใช่การนำเสนองานจัดการกับอาชญากรรม

ถ้าหากเด็ก ๆ มีความสำคัญจริง บ้านเมืองของเราจะลงทุนในเรื่องการดูแลเด็กในตอนกลางวัน และรายการต่าง ๆ หลังเลิกเรียน ไม่ใช่การจำกัดเวลาออกนอกบ้านและจ่ายค่าจ้างตำรวจ และจะต้องไม่จ้างคนแบบที่ผมเพิ่งจะได้อ่านเรื่องราวของเขามาหยก ๆ เขาจับคนขายยาเสพติดได้คาหนังคาเขา เมื่อถามเขาว่าการจับกุมที่ประสบผลสำเร็จอย่างนั้นช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นได้อย่างไร เขาตอบว่า “ไม่เลย” “อ้าว! ทำไมล่ะ?” เขาทำนิ้วเป็นรูปกระบองปืนแล้วทำทำยิง แล้วบอกว่า “ถ้าผมยิงเจ้าพวกนั้นได้ล่ะก็!”

เป็นเรื่องตลกที่แย่มาก แต่เราพบว่ามันเป็นอย่างนี้ไม่น้อยเลยทีเดียว ในวัฒนธรรมที่มีความรุนแรง แล้วยังเป็นความรุนแรงต่อเด็ก ๆ อีกด้วยที่ได้กลายมาเป็นเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ความสงสารเวทนาได้จางหายไป เหลือไว้แต่เพียงความด้านชาเท่านั้น

หรือว่าจะเป็นอย่างนั้นจริง ๆ? มีนายจ้างที่ไม่ใส่ใจพร้อมกับตำรวจที่พกปืนยื่นอยู่ข้าง ๆ เด็กเกิดมาบนโลกมืด ๆ เบี้ยว ๆ ใบบี้ แต่ละคนก็นำ (จากบทกวีของระพีพินทรนารถฐากร กวีชาวอินเดีย) “ข้อความรื้อฟื้นเรื่องราวว่าพระเจ้าไม่เคยสิ้นหวังในมนุษยชาติ” มาด้วย เป็นความคิดที่ลึกลับแต่ก็มีสิ่งที่ท้าทายแฝงอยู่ ถ้าพระเจ้าไม่เคยสิ้นหวังในมวลมนุษยชาติแล้วเราละเป็นใครกันที่กลับกระทำเช่นนั้นเสียเอง? โลกอาจจะยังอยู่ในสถานการณ์ที่น่าเศร้า แต่นั่นก็ไม่น่าจะทำให้เราไม่รอรับเด็ก ๆ ที่กำลังจะเกิดมา ซึ่งเป็นผู้ส่งสาส์นแห่งความรอดด้วยความยินดีไม่ใช่หรือ? แล้วต่อจากนั้น หากว่าการเฉยเมยของเราทำให้เกิดผลเสียมากมายแล้ว หนทางที่นำไปสู่คำตอบก็จะได้รับการเปิดเผยในไม่ช้า อย่างน้อย ๆ ก็เป็นไปได้ในแบบที่มูเนี่ย อาบู-จามอล (Mumia Abu-Jamal) คิดไว้ดังนี้

สิ่งที่เลวร้ายที่สุดในโลกไม่ใช่ความเกลียดหรือความโกรธหรืออก หากแต่เป็นความเฉยเมยต่างหาก และในทางตรงข้ามก็ยังคงเป็นจริง นั่นคือความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือความเอาใจใส่ซึ่งเรามีให้แก่กันและกันโดยเฉพาะเด็ก ๆ ของเรา วิธีที่เราจะช่วยเหลือเขาได้ดีที่สุดก็เพียงแค่ออใจใส่พวกเขาเท่านั้น